

Opad Formiddagen sprængte den frem gennem Skyerne i sin blaa Kappe med Guldtrumpeten for Munden som Solens Herold. Da Flagene ved Middagstid blev hejst, dampede Jorden af Solvarme.

Ved Firetiden kørte Landauern frem foran Hovedtrappen paa Storeholt smykket med Bøgeløv.

Jytte havde i sidste Øjeblik bestemt sig til at blive hjemme. Hun følte sig utilpas, og trods sit nære Venskabsforhold til Enslev — »Onkel Tyge«, som hun fra Barn havde kaldt ham — vilde hun ikke udsætte sig for Folketrængsel for at komme til at høre ham. Som politisk Taler brød hun sig desuden ikke om ham. Saa haabede hun ogsaa at faa ham at se her paa Storeholt. Hendes Fætter havde ganske vist ikke faaet noget Svar paa sin Indbydelse; men hun havde forstaaet, at Egnens politiske Kendere netop udlagde denne Tavshed som Tegn paa, at Indbydelsen vilde blive modtaget. John selv troede det aabenbart. Han var i glimrende Humør, havde indbudt mange Middagsfremmede til den næste Dag og i det hele gjort store Forberedelser.

»Hvad er det, jeg hører?« sagde Fru Vilhelmine; hun kom ind i Havestuen i stort Væddeløbs-Toilette og trak et Par lange Handsker paa. »Du vil ikke med?«

»Nej, jeg bliver hjemme,« sagde Jytte.